

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mikes István: Úgy szeretnék ismét gyermek lenni! — Dr. Tiefenthaler József: A világ örök ádventje. — Hidasi J.: Karácsony előtt. — Pierre L'Ermite: Kkarácsonyi ajándék. — Nagelreiter Alajos dr.: Szűz Mária örök szentségimádása. — Oltáregyesületi élet. — Központi: Imaszándékunk. Az Isten országa. — K. Z.: Háborús lelkiismeretvizsgálat.

Úgy szeretnék ismét gyermek lenni!

Magányos estéken, hosszú éjtszakákon,
amikor messze száll szememről az álom
nem tudok nyugodni, nem vigasztal semmi:
Úgy szeretnék ismét, ismét gyermek lenni!

Gyermek lenni újra: iskolába járni,
mennék én boldogan és jöhetne bármi,
jókedvre hangolna harsány kacagásom...
Megint ezt szeretném, mindig erre vágyom!

Erre vágyom mindig — ó! pedig hiába!...
és belebámulok sötét éjtszakába...
ha tehetném, saját szemembe nevetnék:
Soha el nem érem, amit úgy szeretnék!

Amit úgy szeretnék: eljátszottam régen,
s ha már egyszer letűnt, vissza mért is kérem?
Elöttem az élet, — hogy terveztem egykor...
Mögöttem a mosoly, s kacagó gyermekkor!

Kacagó gyermekkor — gyönyörű szép álom!...
S magányos estéken, hosszú éjtszakákon
nem tudok nyugodni, nem vigasztal semmi:
Úgy szeretnék ismét, ismét gyermek lenni!

Mikes István.

A világ örök ádventje.

A világ a múltban is, ma is az ádvent kínlódásában vajúdik. A harc tulajdonképpen mindig Krisztus körül forog. Azért Krisztus körül, mert él és mert Isten. Ha a Golgotán csak egy ember hal meg, akkor nem volna ma — kétezer évvel Krisztus után — Krisztus-probléma . . .

Pusztán azért és egyedül azért van Krisztus-probléma, mert Krisztus feltámadt, mert Ő nemcsak ember volt, hanem Isten is és mert a világ még mindig nem ismerte meg Őt és nem ismerte el Őt. És lehet ezen csodálkozni?

P. Vargának az egyetemen tartott nagyszerű Krisztus-előadásában hallottam, hogy egy meglévő nagy léleknek az volt az egyedüli nehézsége és problémája, hogy a világ — bár a Megváltója Isten — még mindig nem eléggé hisz benne, még mindig nem eléggé keresztény. És ez szomorúan igaz probléma. De ezzel szemben áll az a monumentális történelmi tény, hogy amióta Krisztus kilépett názáreti csendjéből, azóta titáni harc folyik körülötte, öröksége az Egyház és az evangélium körül, melyből minden irány igyekszik a maga igazát bizonyítani és amelyet — bár egyeseknek sikerül ideig-óráig a poros könyvpolcra helyezni — mások annál lelkesebben forgatnak és olvasnak.

Hasonló jelenséget nem tud a világtörténelem felmutatni és olyan eseményt még nem írtak bele a világtörténelem könyvébe, hogy egy ácsnak a fia, minden emberi eszköz nélkül kilép a világtörténelem porondjára, mint Isten — ezzel vádolva és ezért — hal meg a kereszten és azóta állandóan és ma is kétezer esztendő mulván is körülötte tombol a harc. Mivel mindig új emberek születnek, a harc természetszerűen mindig előlről kezdődik és soha be nem fejeződhetik. . .

«Míg meg nem halunk, életünk az ádvent jegyében áll» (Prohászka). Ha igaz ez az egyénről, mennyivel igazabb az emberiségről. A folyton megújuló emberiség, a folyton felnövekvő új generációk ádventje lüktet az életben, a történelemben: Krisztus keresése, vágya Krisztus után, harca Krisztusért. Ez a legnagyobb világtörténelmi jelenség!

Az ember szabadakaratával mindig meghódításra szorul. A hegyi beszédnek mindig újból el kell hangzania, a Miatyánkot a hívek mindig újból kell tanítania, mert folyton új nép-hullámok lelki nyomora mered eléje.

Emellett azonban a kiválasztottak serege, kik imádva követik Krisztust, minden időben és ma is óriási, mérhetetlen és megszámlálhatatlan.

Csak azon fordul meg, hogy ez a hitvalló sereg felül tud-e kerekedni a kételyen, az emberi tudatlanságon, elvakultságon, félrevezetettségen. Az ember mindig ugyanez marad: beteg, küzködő, szerencsétlen, ki rászorul az irgalmas Szamaritánus jószágára, enyhítő olajára, megváltói kegyelmére.

Tehát a kiválasztottak feladata hinni, imádkozni, harcolni azért, hogy Krisztus arca verődjék ki az emberi élet és történelem, arculatján. Ez az arc mindig tövisektől koszorúzott arc lesz, mindig Veronika kendőjéről lemintázott lesz, mert az ember tragédiája, hogy büntől elhomályosult értelme és meggyengült akarata csak eltévelyedések súlyos harca árán tudja önmagában és a közben Krisztus szellemét érvényesíteni — amiközben sebek ejtetnek a lelkeken és tövises vésznek a lelkiismereteken.

Istennek legnagyobb gesztusa az ember felé az ő véghetetlen irgalmassága, melyet az emberi rosszaság vagy eltévelyedés felett botránkozók kihagynak a számításból. Minél nagyobb mértékben gyakorolhatja Isten Egyszülött fia révén az emberiséggel az ő irgalmasságát, annál nagyobb természetesen az emberiség eltévelyedettsége és rászorultsága. Isten akkor van az emberhez legközelebb, mikor az ember legtávolabb tévelyeg tőle, mert irgalmasságának határtalan jóságával jár utána és áll mellette.

Ez a tékozló fiú és a házasságtörő asszony misztériuma. Nagy aposztaziát mindig nagy Istenhez térés követi. Julián apostatanál nagyobbak lettek azok az apologéták és szentek, kik ellensúlyozták káros kihatását. Ami korunk igazi adventi kor.

A kiválasztottak hűségével szemben áll az eltévelyedettek nagy tábor, ami új tartalmat ad a Miatyánk kérésének: jöjjön el a te országod és ami szárnyaló lendületet ad az adventi énekeknek: jöjj el édes Üdvöztőnk!

A kereszténység mindig akkor senyvedt el lelkileg, amikor nem voltak problémái, amikor nem volt advent, mert azt hitték az emberek, hogy nem kell már Krisztust keresniök.

Ma advent hangulata izzik a lelkekben, Krisztus megváltói jóságáért, Krisztus békéjének kiáradásáért imádkoznak a népek milliói. Ma ismét a Krisztus-probléma áll a világ izzásának centrumában és kimondhatatlan szomjúság Ő utána epeszi a lelkeket.

Az első advent is meghozta Krisztust. Ez a Krisztus után, igazság után, béke után szomjúhozó kor is meg fogja találni az Urat, csak higgyenek benne a kiválasztottak, higgyenek az advent gondolatában, imádkozzanak és sóhajtozzanak szüntelen Krisztus után.

Dr. Tiefenthaler József.

Karácsonyi öröm.

Irta: Gálosiné Ottlik Myra.

**Az öröm szent mámora szálljon az égig
És hálát teremjen az emberi szív.
Suhanó angyal: égi, légi, kézzel,
Ma mindnyájunkat a jászolhoz hív.**

**A jászolban cseng a Gyermekek kacaja,
Az angyali ének és int a fenyőág.
— Megváltás! Kegyelem! Kitárt, égi kapu:
Ma mindez betellett! édes valóság!**

KARÁCSONY ELŐTT.

Két éve annak, hogy az angol parlamentben egy képviselő leleplezte az úgynevezett «bébifarmok» működését. Nagy felháborodás kísérte a leleplezést. Elmondta a képviselő, hogy valóságos kereskedés folyik elhagyott gyermekekkel. Úgynevezett «bébifarmokat» létesítenek. Ezeket gyűjtik össze azokat a gyermekeket, akikről főleg szegény, fiatal anyák — ha ugyan még anyáknak lehet az ilyen asszonyokat nevezni —, igyekeznek szabadulni. Az ilyen gyermekeket jó áron eladják azután olyan családoknak, amelyek kisgyermeket akarnak örökbefogadni. Útálatos licitálás folyik a gyermekek körül. Nyomtatott katalógusokat hoznak forgalomba, amelyek a gyermek fényképét és — árát tartalmazzák. És hirdetések is közölnek az újságokban, pl.: «Fiúcsecsemő vagyok. Nincs anyáskám. Adj otthont karácsonyra». Sokszor olyanok hirdetnek így — többnyire elvetemült nők —, akiknek nincs is örökbe adandó gyermekük. A hirdetés hatását várják. Csak akkor indulnak a «farm»-ra, ha kereslet jelentkezik . . .

Sötét dolog ez!

Ezerkilencszáznál több esztendő mult el azóta már, hogy a betlehemi csillag kigyulladt az égen, de az emberek közül sokan gyökeresen, lelkük gyökerében még nem javultak meg. Bevilágít ez a csillag minden sötét helyre és sötét szívbe és nem támadt mégsem mindenütt fényesség! Miért? Mert az emberek sokan, ma is, szakasztott úgy tesznek, mint Betlehem egykori lakosai: nem adnak szállást a kis Jézusnak. Sőt! Erős, durva, kegyetlen ajtónállókat, lehetne azt is mondani: útonállókat állítanak a szívük ajtaja elé! Nevezzük meg ezeket a sötét ajtónállókat! Ilyen névre hallgatnak: gőg, földi érdek, teremtmények: pénz, jólét, egy másik ember, étel, ital, önzés. És így tovább! Mint a szörnyű angol példa is mutatja.

Amikor szent karácsony megünneplésére készülünk, tartsunk komoly vizsgálatot szívünk körül: vannak-e ott ilyen végzetes ajtónállók? Kergessük el, ha találunk!

Vegyünk szívesen példát a Boldogságos Szent Szűztől, aki az egész szívét a kis Jézus rendelkezésére és szolgálatára adta. Utánozzuk Szent Józsefet, aki nem veszítette el lelke nyugalma a hallatlan sértés ellenére sem, amikor t. i. nem adtak szállást a Szent Szűznek és a közeledő kis Jézusnak! «Van valami terye a jó Istennek azzal — szolt —, hogy az emberek nem fogadnak be minket!» És berendezte a rongyos istállót! És teljes szívvel szolgálta az isteni Kisdedit!

Az egyszerű pásztorok is lelkes példát adnak nekünk. Menjünk, siessünk Betlehembe és vigyünk mindent a szegénységünk szerint a kis Jézusnak és a Szent Családnak: hódolatot, szeretetet, ennivalót. Ennivalót? Igen, a szegényeknek! Amit a szegényeknek juttatunk, azt magának az Úr Jézusnak ajándékoztuk!

A három napkeleti bölcs gazdag ajándékkal mutatta ki imádatát. Akinek többje van, többet adjon!

Az egyházi ének gyönyörűen fejezi ki azt, hogy a hóphely ostyában, a csöpp búzakenyérben az édes Úr minket szomjaz! Siessünk, engedjük, hogy ránk boruljon, velünk egyesüljön — szent karácsony éjjel! . . .

Hidasi J.

A szenvedések legnagyobb értéke, hogy a szenvedők könnyebben válnak meg a földi javaiktól, és könnyebben szerzik meg az örök boldogságot. B. T.

KARÁCSONYI AJÁNDÉK.

Irta: *Pierre L'Ermite*. — Franciából: *G. J.*

Kéthéttel ezelőtt N. úrnő járt nálam. Igen nagy zavarban volt. Nem tudta, mit adjon az urának karácsonyra, mert — amint mondta — már mindene van.

Végigböngészte az összes árjegyzékeket... annyit futkosott áruházból áruházba, hogy végül is meghűlt és influenzát kapott... a megoldásra váró feladat azonban még mindig ugyanaz: van egy férj... 6(esztendő... mérnök... akinek van már egy sereg botja, órája, töltőtolla és ironja... kézelőgombja minden elképzelhető anyagból stb. Ugyan mi újat találhatna még számára? Nem talált semmit... Pedig hát az mégiscsak szomorú dolog, hogy ezen a gyönyörű ünnepen, karácsony estéjén, egy szerető feleség semmi ajándékot se tudjon adni az ő édes, jó urának!

Segítségül hívta már kedvenc szentjeit is: Szent Antal... Kis Szent Teréz... küldjetekeket valami jó gondolatot!

Hirtelen a homlokára ütött: pompás eszméje támadt.

Hogy az én uramnak *mindene* megvan?... Óriási tévedés! Éppen az hiányzik, ami a *legfontosabb!* És még hozzá, én vagyok a legilletékesebb arra, hogy ezt a legfontosabbat megszerezem neki.

Egyenesen egy katolikus könyvkereskedésbe vette az útját.

— Parancsol, nagyságos asszonyom? — kérdi szolgálatkészen a segéd.

— Egy Misekönyvet kérnék.

— Talán egy fiatal leánykának?

— Nem... az uramnak... de teljes Misekönyv legyen... ne csak az ünnepekre, hanem az év minden napjára.

— Szolgálatára, asszonyom!... — s a következő pillanatban válogathat kisebb és nagyobb alakú, vászonba és bőrbbe kötött, szebbnél szebb kiállítású Misszálék között.

Az én jámbor hívőmnek, N. úrnőnek az ura igen derék ember. Katolikus, de csak úgy hivatalosan... Vasárnaponként eljár ugyan a szentmisére, de szörnyen únja ott magát. Ami egyáltalán nem csodálatos, mert hiszen nem érti, nem is próbálta soha megérteni, mi is történik voltaképpen ott fönt az oltárnál... Sajnos, nemcsak önála van ez így, hanem sok másnál is...

Valamikor katona volt, tudja, mi a rend, azért hát ő is föláll, leül, úgy mint a többiek és amikor csöngetnek, előre is hajlik egy kicsit. Így unatkozik át egy félórát, míg egyszer csak a kántor odafönt a kóruson erősebben bele nem vág az orgonába; ilyenkor tudja, hogy a misének nemsokára vége, és készülődni kezd, majd elindul a többiekkel együtt kifelé. Persze abban a meggyőződésben, hogy ő most misét hallgatott. Világos ezekután, hogyha a felesége most misekönyvet ad neki karácsonyi ajándékkul, azzal egy teljesen ismeretlen világ kapuját nyitja meg előtte.

— Milyen különös! — gondolja az asszony. Közeli negyven éve élnek már együtt, és az apostolkodásnak ez az egyszerű módja még sohasem jutott az eszébe!

Elérkezik a karácsonyeste.

— Hát te körül sem nézel a karácsonyfa alatt, nem hozott-e a Jézuska neked is valamit? — kérdi az asszony az urát.

— Nekem? ... A Jézuska? ... Ugyan mit hozhatott volna? ...

— Ezt! — mondja diadalmasan a felesége és átnyújt neki egy elegáns csomagot, ami kívülről semmivel sem árulja el a tartalmát.

A férj rosszul palástolt kíváncsisággal és meglehetősen ügyetlenül bontogatni kezdi a csomagot. Mikor végre kihámozza papírburkolatából és kiveszi csinos vászontokjából a finomkötésű szép könyvet, csodálkozva bámul az asszonyra:

— Ezt nekem vetted?

— Hát ugyan kinek másnak? Nem örülsz neki?

A férj csalódott arcot vág.

— Én ... én azt hittem ... egy doboz finom szivar van benne. Őszintén szólva, mit csinálnak én ezzel a könyvvel.

— Mit? Hát használni fogod. Mégpedig már ma éjjel. Mert úgy-e, el-megyünk az éjféli misére? És ebből a könyvből pontosan követheted az egész misét ... hogy is tudhatnád misekönyv nélkül, mi történik az oltárnál! ...

* * *

A férfi még mindig értetlenül nézi a könyvet. Majd egyszerre csak kifakad:

— Mit vesződjem én ezzel a könyvvel? Hiszen a mise úgyszólván mindig ugyanaz!

— Tévedsz barátom! Szörnyen tévedsz. — Világosította fel a felesége. — A szentmise mindennap más és más. Mert az Egyház megcünnepli az Úr Jézus életén kívül az összes szenteket is. Így ismerhetjük meg, micsoda nagyszerű egyéniségek voltak ezek a szentek! Minden misének megvan a nap jelentőségéhez illő külön szentleckéje és evangéliuma, és különféle könyörgései is a napra vonatkoznak. Ezzel a könyvvel ezt mind együtt imádkozhatod a pappal. Majd meglátod, milyen érdekes ... Így legalább nem fogsz unatkozni és ásózni a szentmise alatt ...

— Mit? ... Ásózni? ... Én? ...

— Bizony te, kedvesem. Te, a nagy tudású, művelt ember, aki órákat tudsz tölteni egy világhírű festmény előtt, apróra megcsodálva minden részletét — te, aki annyira el tudsz merülni egy-egy komoly könyv olvasásában — te ásózol, amikor ott állasz minden tudomány és művészet eleven forrásánál! ... Pedig milyen nagy szükség volna éppen napjainkban, amikor a világ úgy elpogányosodott, hogy a hit dolgában jártas emberek, erős, öntudatos keresztény férfiak segítségére siessenek a papoknak az apostolkodásban! ... Milyen büszke lennék rád, ha te is ezek közé a férfiak közé tartoznál!

— Hm! És ez mind benne van ebben a könyvben?

— Benne bizony. Megtalálod benne még azt a szentmisét is, amit a te nevednapján mond a pap.

— No jó! — sóhajt megadással a férfi. — Amire nem képes az ördög, azt keresztülviszi az asszony ...

— Talán megfordítva: Amit az asszony akar, azt az Isten is akarja!

A férj, hogy visszavonulását leplezze, még egy megjegyzést tesz:

— Mindegy ... De a doboz szivart azért mégis sajnálom.

— Meglesz az is — nevet az asszony —, ha szorgalmas, jó tanítvány leszel.

* * *

Mindez két héttel ezelőtt történt.

A férj elsőrendű tanítványnak bizonyult . . . Annyira lelkiismeretesen veszi új könyve tanulmányozását, hogy ma reggel, mise után elém állt a sekrestye ajtajában és megrovó tekintettel nézve rám, így szólt hozzám:

— Egy szóra Plébános Úr . . . mondja csak . . . nem hagyott ki egy könyörgést a mai szentmiséből? . . .

Ó, ezek a buzgó hitujoncok! . . .

Szűz Mária örök szentségimádása.

A legmértősebb Oltáriszentségben az édes Jézust imádjuk, aki a kenyér és bor színében igazán, valóságosan és lényegesen jelen van. Szűz Mária szentségimádása abban az értelemben örök, hogy miután elkezdte itt a földön az utolsó vacsorakor imádni az Oltáriszentséget, annak imádásával soha fel nem hagyott. Egész földi életében a szentmisében buzgóan és mélyeséges áhitattal folytatta és gyakorolta a szentségimádást. Halála után is folytatja odafönn, az örökkévalóságban, a mennyországban. Szent örömmel és mélyeséges hódolattal tekint le az örökkévaló mennyországból az Egyház számtalan oltárára, amelyeknek szentmiséiben, szentségházaiban a kenyér színében rejtett Jézus Krisztus a világ végéig jelen lesz.

A megtestesült Ige: Jézus Krisztus első imádója itt a földön a boldogságos Szűz Mária volt. Mielőtt a Fiúisten megtestesülése a Szentlélekisten ereje által a boldogságos Szűz Mária szűzi legtisztább, legszentebb méhében megtörtént, Szűz Mária azonnal mélyeséges tisztelettel, élő hittel, imádatos hódolattal, nagy bizalommal és lángoló szeretettel leborulva imádta a megtestesült Istent, akit istenanyai szíve alatt mély alázattal, nagy örömmel és szent hálával hordozott. A boldogságos Szűzanya az egész földgömbön a legesleges szentségtartó és egyúttal Szent Józseffel és az angyalokkal együtt az első szentségimádó, aki megragadón szép példát ad mindnyájunknak arra, hogy miként viselkedjünk a kenyérszínben elrejtett, egyszülött isteni Fia előtt. Micsoda lélekemelő, felséges, bájos és szent kép volt az ott a betlehemi istállóban az első legszentebb karácsony legszentebb éjjelén! A Szentséges Szűz, az alázatos Szűzanya mély áhitatba merülten kimondhatatlan boldogsággal, legszentebb örömmel és legmélyebb hálával először egyedül térdel leborulva az isteni kised: a világ Üdvözítője előtt és miután a pólyákba takart Jézuskát a jászolba fektette, a világboldogító eseményről szent Józsefet értesítette és így már ketten imádták a karácsonyi Szent Gyermeket, akit az égből leszállt angyalok is dicsőítő énekükkel alázatosan nagy örömmel imádtak. Az első földi imádókkal egyesültek az égi lakók a szent angyalok, amidőn az örökké szép és soha el nem múló, diadalmas Glóriát énekelték ama csendes, szent karácsonyi éjben.

Szűz Mária e tágabb értelemben vett szentségimádása folytatódott Egyiptomban, a csendes Názáretben, Jézus nyilvános életében, szenvedésében és halálában a Kálvárián és feltámadása után, midőn neki dicsőséges testében bizonyára többször is megjelent. Végül utoljára imádta ily értelemben egyszülött Fiát, midőn az Olajfák hegyén diadalmasan a mennybe ment. El sem képzelhetjük, mily megrendítően fenséges és kimondhatatlanul fájdalmas volt a Szűzanya szentségimádása ott a Golgota ormán, midőn édes Jézusát iszonyatos kínok között az egész emberiség bűnei miatt szenvedni, haldokolni és meghalni látta. Nagy kínjait ki méri meg . . .

Midőn Jézus Krisztus kínszenvedése előestéjén a legmértősebb Oltáriszentséget alapította, az apostolokkal együtt ő is rendíthetetlen erős hittel hitte, hogy Jézus a kenyér színében igazán, valóban és lényegesen jelen van és ezzel a hitével mélyeséges hódolattal borult le e nagy szentség előtt és lángoló szeretettel imádta. Az Oltáriszent-

ségben a kenyérszínben elrejtett Jézust a boldogságos Szűz Mária az apostolokkal együtt legelőször az utolsó vacsora termében imádkozta nagy áhítattal, mélységes hálával és szent örömmel, amikor Jézus az utolsó, a búcsúvacsora után szentmisét mondott és valamennyiüket megáldoztatta. Ezt az eucharisztikus szentségimádást Szűz Mária egész földi életében szakadatlanul folytatta, amidőn az apostolok szentmiseáldozatain legmélyebb áhítattal résztvevett, Szent János szentségi kápolnájában mély imában elmerülve órákat töltött el a titkos, mély Oltáriszentség előtt, amidőn talán saját lakosztályában is,

az egyik gyönyörűen feldíszített fülkében, éjjel-nappal a legméltóságosabb Oltáriszentséget őrizte.

Elgondolhatjuk magunkban, hogy az őskeresztények Szűz Máriától és a szent apostoloktól csakhamar megtanulták a legméltóságosabb Oltáriszentség imádságát és így csakugyan megvalósult az, amit Jézus a samarai asszonynak mondott Jákob kútjánál: «Eljön az óra és már itt vagyok, mikor igazi imádói lélekkben és igazságban fogják imádni az Atyát». (Sz. János 4, 23.) Igen-igen, midőn az Úr Jézus ez ígéket mondá, máris érkezett az igaz imádságnak boldog kora. Középről és távolból oly igazán és lángolóan imádkozta az Úr Jézust egy emberi lélek, miként egy angyal az égben sem volt képes Őt imádni. És ez a fenséges, gyönyörűen szép lélek a Szép Szeretnek Anyja, a boldogságos Szűz Mária, aki kezdetben emberi alakjában, később a kenyér színében imádkozta

egyszülött Fiát. És most odafönn az égben is szakadatlanul imádja mélységes tisztelettel és szent áhítattal, lángoló, örök szeretettel a legméltóságosabb Oltáriszentséget, midőn ujjongó örömmel letekint a millió katolikus oltárra, tabernákulumra, szentségmutatóra áldoztató kehelyre és a millió és millió szentségimádóra, akik élő hittel, nagy hálával és szeretettel leborulva imádják a földön az Oltáriszentséget. Ég és föld örök imáadásban egyesülten, diadalmasan zengi az eget és földet boldogító Eucharisztia dicséretét...

Midőn Szűz Mária a legszentebb imáadásban az Oltáriszentség előtt a legbensőbb áhítattal mélyen elmerült, világos képekben megjelent előtte egész mult élete. Különösen Szent János szentségi kápolnájában szeretett szentségimádat végezni, amikor újból és újból megjelentek emlékezőtehetségében legszentebb életének legfontosabb és legboldogítóbb eseményei. Látta magát, amint Gábor főangyal távozása után imazsámolyán térdelve, kilenc hónapon át számtalanszor, úgyszólván mindig mélységes nagy hittel és szeretettel imáda a szíve alatt testté lett Igét. Látta magát lélekben, amint karácsony szent és csendes éjjelén kimondhatatlan édesanyjai boldogsággal leborulva imáda a bájos isteni Szent Gyermekeket, a világ Üdvözítőjét, amint könnyezve imáda szűzi kebléhez vonzott Jézuskáját, amidőn Vele nagy aggodalmak között a biztos Egyiptomba menekült; amint éjjel-nappal imáda Názáretben, amikor Jézus oly közel volt hozzá; amint siránkozva s leborulva imáda, amikor elbúcsúzott tőle; amint találkozott Vele a kereszttúton és látta Őt a keresztfán teljes szegénységben és megalázottságban és amint akkor is nem kevésbé igazán és bensőségesen imáda Őt, mint amikor a feltámadás fényében és dicsőségében előtte állott. Valahányszor Jézus mennybemenetele után Szűz Mária mélységes hittel és szeretetteljesen magánlakásán, Szent János kápolnájában vagy másutt a legméltóságosabb Oltáriszentséget legmélyebb hódolattal imáda, mindannyiszor élénken gondolt a jeruzsálemi teremben lefolyt világhódító szent cselekményre, az Oltáriszentség alapítására, Jézus szentmiséjére, amely alatt a kenyeret és a bort szent testvére és vérévé változtatta át és apostolait, valamint Őt és a jámbor asszonyokat megáldoztatta.

Szűz Mária halála után is folytatta és folytatja a szentségimádat odafönt, a boldog örökkévalóság honában: a mennyországban, ahonnan örömmel tekint le a földre, a számtalanszor sok tabernákulumra és legmélyebb tisztelettel imádja a kenyérszínben jelenlevő Jézusát... Szűz Mária az örök szentségimáadásnak Anyja és eszményképe. Mikor itt a földön élt, szent példájával felszólította az őskeresztényeket: az apostolokat, püspököket, papokat és híveket, hogy itt a földön Vele egyesülten sokszor és szorgalmasan imádják egyszülött Fiát az Oltáriszentségben. Szívesen segíti is a szentségimádot az áldással, amelyet számukra a kenyérszínben elrejtett Jézustól kér. Sok esemény tanuskodik erről. Napjainkban legfőbb tanu különösen Lourdes. Az összes zarándokok tanuvallomása szerint a zarándoklások legáhítatosabb és legkegyelemteljesebb óráit képezik az Oltáriszentséggel és a lourdesi Szűz szobrával rendezett körmenetek az úgynevezett szentségi körmenetek. És mi lehet ennek az oka? Bizonyára a híveknek, a zarándokoknak szokatlan nagy áhítata is, azonban főképp az a főlészes körülmény, hogy Lourdesban a hívekkel különösen együttimádkozik Az, aki Kánában az első csodát kérte az Úr Jézustól. A boldogságos Szűz, a keresztények segítője, a lourdesi barlangban is lakik és ott is érvényesül a szép Szeretet Anyja azáltal, hogy a népeket nem vezeti el Krisztustól, hanem hozzávezeti, hozzásegíti Krisztushoz. Lourdes az egész világ előtt ragyog, amint X. Pius pápa ezt kijelentette, mint a Mária-tisztelet középpontja és egyúttal mint az Oltáriszentség titkának legragyogóbb, legfényesebb trónja...

Örökimáadás folyóiratnak kedves olvasói! A Szép Szeretetnek Anyja, a boldogságos Szűz Mária legyen magán- és közös szentségimáadásainknak legkedvesebb példaképe! De egyszersmind szorgalmasan és buzgóan fáradozzunk azon, hogy minél több hittársunk is szentségimáadásában a boldogságos Szűzanyát vegye legkedvesebb példaképnek...

Nagelreiter Alajos dr.

Még a bálványimádó pogány is tiszteletreméltóbb az istentagadó kereszténynél.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Igazgatói értekezletet tartottunk a Központban az oltáregyesületi munkaév megindulása előtt. Ezúttal nemcsak a budapesti igazgatókat hívtuk meg, hanem ott voltak az egyes egyházmegyék oltáregyesületi direktorai is kettő kivételével (Hajdúdorog, Pécs), akik a megjelenésben akadályozva voltak.

Az értekezlet előtt az Örökimádás szentélyében a szentségi Úr Jézus elé vonult a karínges igazgatók imponáló csapata, hogy Nála viziteljen, hódoljon és áldásért könyörögjön az oltáregyesületi munkához. A Veni Creatort (a Szentlélek himnusza; ez az előírás, nem a Veni Sancte) dr. Hamvas Endre protonotárius kanonok, az új budapesti érseki ált. helytartó intonálta, majd utána lelkes és praktikus beszédben (az Isten-háza dicsőségének emelése) fejtette ki, hogy az Eucharisziával szemben kötelességei vannak a papnak, amely kötelességek teljesítésében hatalmas eszköz a pap kezében az oltáregyesület. A szentbeszéd után ünnepélyes áldás következett. A reparatrix apácák finom éneke általános elismerést váltott ki az igazgatóknál.

A tulajdonképeni értekezlet ezután a templommal összecéplült központi házunk Szentszív termében volt dr. Mészáros János protonotárius kanonok, főesperes, országos igazgatónk elnökletével. Az elnöki megnyitót rámutatott a nagy felelősségre, melyet a papokra ró az a hivatás, hogy ők építik az Isten országát, a hazát, a társadalmat, a népek boldogságát. Budapest régi és mostani hitélete, az Eucharisztikus Világkongresszus hatása, a közelmúlt országyarapító eseményei közötti csodálatos kapcsolatok, mind arra buzdítanak, hogy *dolgozzunk, ne engedjük ellankadni a buzgalmat; és fejlesszük az eucharisztikus lelkiületet. Az eszköz ehhez az oltáregyesület.* Gondoljunk vissza arra a *Kánter Károlyra*, aki a liberális világban járta be a templomokat: buzdított, lelkesített az Eucharisztia kultuszára; kinevették, de nem engedett. Megcsinálta az első Akció Katolikát ebben az országban és eredménye lett: az oltáregyesület Örökimádás temploma, mellette a

zárda és a központi ház, az oltáregyesületnek tekintélye van és oly sok szép eredményt tudott már felmutatni. *Ó az Eucharisziából merítette az erőt, mi is ott keressük azt oltáregyesületi munkásságunkhoz.*

Az első előadó *Pápai János dr.* szombathelyi egyházmegyei oltáregyesületi igazgató volt, aki az egyházmegyei igazgatóknak a gondjaikra bízott oltáregyesületek igazgatóival való kapcsolatát sürgette. Püspöki körlevélben, szeretetteljes egyéni levelekben, néha (de nem rendszeresen!) fontosabb alkalmakkor igazgatói körlevélben találja meg az eszközt a kapcsolat felélesztésére. A másik eszköz, hogy személyesen is eljár ott, ahol az írás sem használt. A végső pedig, hogy az egyházmegyei hivatal útján figyelmezteti a tétleneket (Szombathelyi egyházmegyében ugyanis kötelező az Oltáregyesület minden plébánián). Igen kedvező lehetőség a kapcsolatok fenntartására és az egyházmegyei igazgató befolyására az alamizna átadása és a kérvények benyújtása is. Az oltáregyesületi vezetők számára egyes központi helyeken tartott lelki gyakorlatok és a jól megrendezett eucharisztikus napok is igen értékes előmozdítói az oltáregyesületek virágzásának. Ezeket az oltáregyesület egyházmegyei igazgatóinak kell szorgalmazniok.

Dr. Mátrai közp. ügyv. ig. előadásában a propagandát (adorációs, órák, oe. közös szentáldozás, szentmise, körmenetek minél kisugárzóbb méltósága, mélysége külsőségekben is) a tisztikar megválasztásában, a nagy gondosságot, a 3 évenként kötelező tisztújítást, az oe. életének jó beállítását, tisztikarral, terjesztőnőkkel való időnkénti külön megbeszéléseket, az oe.-ben való harmónia megőrzését, s a hivatászeretet ápolását fejtegette. Nagyon ajánlotta a betegek szentségével való ellátását, a gyermekek eucharisztikus szellemű nevelését (Euch. Gyermekszövetség) az oe. igazgatók gondjaiba. A havi gyűjtésekre az Euch. dogmai ismertetését, szertartást és Szentírásmagyarazatot ajánlotta. Az új oe. tagok képzését (imádás, engesztelés, Euch. áldozása a szegény templomokban fontosnak

tartja. Majd a leghasználhatóbb eucharisztikus műveket ismertette.

A gyűlést, többek hozzászólása után dr. Mészáros János orsz. ig. zárta be, megköszönve az érs. helytartónak és a megjelent igazgatóknak, hogy eljöttek. A gyűlés végén szeretetpohárra vonultak át az igazgatók a Szent Erzsébet-terembe, ahol kedvesen elbeszélgettek egymással és a legjobb diszpozícióval távoztak, hogy otthon valóra váltsák, amire irányítást kaptak.

Az Oltáregyesületért. Még szeptember elején felhívást intézett a Központ az esztergomi egyházmegye minden esperesi kerületéhez is az Oltáregyesület érdekében. *Ügyvezető-igazgatónk* szept. 29-én *Érsekújvárott* az Oltáregyesületben, szept. 30-án *Komáromban* az esperesi kerület őszi gyűlésén tartott előadást az Oltáregyesületről. Tekintettel a beállott közlekedési nehézségekre (vasúti korlátozások fokozása!), az Oltáregyesület ügyének promócióját az esperesi gyűléseken dr. Szappanos Béla A. C. titkár volt szíves vállalni; ő ugyanis hivatásszerűleg állandó körúton (autóval) van az esztergomi főegyházmegyében.

Október 1-én temették Győrött dr. Breyer István megyéspüspököt, aki az Eucharisztia szent ügyének szolgálatában mindig készséggel állott rendelkezésünkre, míg Budapesten tartózkodott. Temetésén a Központot dr. Mátrai Gyula pápai kamarás, ügyv.-ig. képviselte.

Az Eucharisztikus szellem ápolására ügyv.-igazgatónk sorozatos szentórai elemkedéseket tartott a Szeretetegylet tagjai és ápolónők részére a Sophianum kápolnájában máj.—dec.-ig a hó első első keddjén.

A magdolnavárosi «Kredó»-ban «A férfi és az Eucharisztia» címen adott elő ügyv.-igazgatónk.

Tatabányán okt. 16-án az oltáregyesületi élet megnyitásán mondott beszédet; 27-én pedig eucharisztikus szövetségbe 140 leányt vett fel Vecsés telepen s ugyancsak nov. 29-én szentségimádáson buzdított az Eucharisztia szolgálatára dr. Mátrai ügyv.-igazgató.

November 6-án megünnepeltük az Oltáregyesület alapításának 81. évfordulóját. Az ünnepi szentmisét és a délutáni szentbeszédet ügyv.-igazgatónk végezte az Örökimádásban.

Az Oltáregyesület élő és megholt tagjaiért minden hó második vasárnapján van reggel 8 órakor szentmise az Örökimádásban, de nov. 4-én külön is tartottunk ünnepélyes rekviemet az Oltáregyesület elhunyt tagjaiért. Néhai Károly Károly orsz. igazgatónk lelkéért nov. 20-án volt szentmise, az ő kívánsága szerint a legfőlényesebb Oltáriszentséget dicsőítő énekekkel és a nap színeben.

Tagsági díjnak nevezett alamizsnálkodásunknak tegyünk eleget most már haladéktalanul, mert decemberben (15-ig) már a Központba kell beküldeni az összes fiókoltaéregyesületeknek, hogy évről-évről számunkban a helyén (még 1940-es bevételként) szerepeljen. *Az alamizsnánk* — ha tehetjük — legyen nagyobb a szokásosnál, hiszen minden anyag megdrágult; ha csak az eddigi összeget kapja a Központ, akkor 1942-ben sokkal kevesebbet juttathat a szegény templomoknak, mint amennyit az idén adott. *Ha valaki egymaga akar adni egy-egy tárgyat* (pl. kelyhet 120 P-ért, cibóriumot 150 P-ért, szentségtartót 180 P-ért, egy miseruha anyagát 40 P-ért tudjuk beszerezni), jelentse a pénz beküldésekor a szelvényen a Központnak (Budapest, IX., Üllői-út 77.) s akkor az oltáregyesületi kiállításban a tagsági alamizsnán felül még mint jótévedő is szerepel.

Ne tartsuk vissza pénzkészletünket! — amely nem a miénk, hanem a szegény templomoké — s a növekvő drágaság miatt mindig kevesebbet jelent, — hanem egészen adjuk oda a szegény templomok számára készítenő bevásárlására. Ezt kívánják az oltáregyesületi szabályok! (Ha a magunk temploma is szegény, akkor is jobban járunk, ha az oltáregyesületi pénzt beküldjük és a Központtól fogjuk kérni, amire szükségünk van.)

Árpádházi Boldog Margitról nevezett Budapest V., plébánia Oltáregyesülete nov. 17—24-ig a templom kápolnájában rendezett kiállítással számolt be az Oltáregyesület ottani egyéves munkájáról. Központi igazgatónk látogatta meg és csodálatának, nagy meglepődésének adott kifejezést a kézimunkák szépsége, ízlésessége, előírásoknak megfelelése fölött. Gratulálunk!

Kérvényt a szegény templomoknak szükséges egyházi szerelvények irányában csak 1941 novemberében lehet beadni a

Központhoz írva, de az egyházmegyei igazgatóhoz küldve. Oltáregyesületi tagjaink sokszor hosszú fogat csinálnak — egyes helyek szükségét látva — azzal, hogy «nyakló nélkül» felbiztatják az illetőket arra, hogy csak küldje be a kérvényét és kap. Pedig nem akármikor, hanem csak amikor az ideje van (a páros évek tavaszán), lehet kapni a rendes időben (a páratlan évek novembere) beküldött kérvénnyel. Igen gyakori újabb az az eset, hogy felépült templom vagy kápolna kér segítséget. Az építők tudják, mikorra lesz kész, miért nem fordultak idejében az Oltáregyesülethez?! Nekünk szabályaink vannak, melyek értelmében az alamizsnákból produkált templomi felszereléseket hi kell állítanunk, mielőtt szétküldenők, hogy az oltáregyesületi tagok láthassák, mi lett adományaikból. Szabályaink szerint kívétel csak a leégett vagy kirabolt templomok esetében lehetséges.

Erdély is kivétel volt! 13 kérvényt intézett el kedvezően az októberi választmány, íme egy a köszönőlevelek közül:

Mélyen Tisztelt Elnökség!

Küldeményüket, egy lilaszínű miseruha és egy darab misekönyv, f. hó 20-án kaptuk meg. Szegénységünkben jóleső melegséggel és hálával telik meg lelkünk, amikor a számunkra oly nélkülözhetetlen ajándékokért imádságos lélekkel mondok köszönetet híveim és munkástestvéreim nevében. Igaz, hogy egy csöpp a tengerben, de ez az azonnali és megértéssel jött kis csomag annak a szeretetnek bizonyítéka, melynek melegénél 22 éve fázódó lelkünk felmelegszik és az Eucharisztikus Király vérközösségén át a vérrel és verejtékkel megszentelt magyarságunk közvetlen testvériségébe kapcsol bele. Kincses Kolozsvár szegény külvárosában élünk, nyomortanyáinkon több a jaj, mint a dal, de a feltámadás hitét egy percig sem szűntünk meg belemelengetni télen is mezt-

lábos és rongyokba öltözött testvéreink szomorú életébe. Félig kész kápolnánk végső menedéke, mentsvára volt az éhhalállal küzdő katolikus magyarságunknak, ahol a magyar imádság és a magyar ének megtöltött és felve suttogott igéi adtak erőt az egyre nagyobb nehézségek elviseléséhez.

És amikor szentmiséimben való megemlékezéssel és imádságaim felajánlásával mondok hálás köszönetet ajándékukért, ismételt jóindulatukba és támogató pártfogásukba ajánlom kis kápolnánkat, kérve továbbra is, hogy jövőben se feledkezzenek meg rólunk, mert mi bármilyen csekély, de szükséges ajándékot hálás szeretettel fogadunk.

Kolozsvár, 1940 október 29.

Olvashatatlan aláírás, lelkész.

Ugyancsak szentmisét ígért az Oltáregyesület tagjaiért a marosvásárhelyi plébános és a nagyváradi katonalelkész is.

Terjesztőnői gyűléseink látogatottsága igen öröndetesen emelkedett. Már csak két fiókolatáregyesületi képviselő hiányzott. Megtudtuk, hogy otthon ugyanazon időben (a hó III. vasárnapjára következő hétfő) van a helyi összejövetelük. Helytelenül! A hó II. vasárnapján reggel a Központhoz (üllőiúti Örökimádásban) van elmélkedés közös szentál dozások szentmisével és délután 5 óra 15 perckor pedig oltáregyleti szentbeszéd, a III. vasárnapra következő hétfőn délután 4 órakor a központi házban (IX., Üllői-út 77.) terjesztőnői ülés. *Ezekben az órákban sehol sem szabad helyi oltáregyesületi ajtatosságot vagy gyűlést tartani, hogy aki akar, a Központ ajtatosságán, illetve a terjesztőnők a terjesztőnői gyűlésen résztvehessenek.*

*

Imaszándék-lapunk zentül mindig fog valamit közölni az oe.-életéből. Ára mégis a régi 2 fillér marad.

A jelen a multból táplálkozik, de szomját a jövőből oltja.

og.

* * *

«Légy lankadatlan és erőlelkű: megnyered vigasztalásaimat kellő időben. Csak kísértés, ami téged zaklat és üres félelem, ami ijeszt.

Ugyan mi hasznod van abból, hogy a bizonytalan jövővel törődöl, mint-hogy szomorúság után újabb szomorúság ér. «*Élég a napnak az ő baja*».

Mt. 6, 34.

AZ ISTEN ORSZÁGA.

Az üdvözítő Krisztus mondja: «Isten országa bennetek vagyón, a ti szívetekben!» Ennek az Istenországnak szemléletére emeljük föl a lelkünket.

Nézzük a mennyországot! Ott csupa boldogság, teljes, tökéletes öröm az Isten országa!

A tisztítóhelyen reménnyel teli, mert már biztos az üdvösség elérése, de még könnyes-fájdalmas a megszerzése: a szenvedő lelkek fővigasztalása, hogy nem kárhoztak el, hogy irgalmasan jóságos hozzájuk az Úr és biztosan meglátják Őt, ha megtisztultak.

A földön csupa harc és küzdelem az Isten országa. Mindig veszélyben a lélek, amíg «úton van» hazafelé! Nem tudja még biztosan, hogy üdvözl-e? Folytonosan kísértéseket kell legyőznie: bűnből kell mosakodnia; Isten után kell kiáltania, hogy erejét pótolja, fokozza a cél eléréséig.

Az Isten országának első két körével foglalkoztunk a múlt hónapban, most az adventi szent időben legyünk az Isten országa földi részének harsonásai! Fújjunk harci riadót a lelkeknek és gyútsunk tábortüzeket a harcbaszállóknak.

Harsonánk az emberszeretet hangján szóljon. A szeretet hangja csodákat művel: életrekel, virágborít, gyümölcsöt érlel, boldoggá tesz, lelkessé, erőssé, rettenthetlenné, győzelmekre képessé tesz.

Tábortűzünk az oltáron ég: Az Úr Szívének égig érő szeretetlángjainál melegedjenek, erősödjenek a lelkek és legyenek képesek arra, hogy sikerrel harcbaszálljanak az Isten országáért. Mert alattomos, ravasz támadások most sem hiányzanak. Legutóbb a magyar katolikus sajtó ellen (főleg a nagy példányszámú «Új Nemzedék» ellen) indult erőszakos hajszja. Ne engedjük az igaz értékeket, ne hagyjuk kicserélni hamisítványokért! Az oltár előtt gyűjtött energiák biztonságos erejével megvédhetjük az Isten országának sajtóörödjait is. Ne fogadjunk el mást — egy vonalon sem — *csak ami magyar és katolikus!*

Oltáregyleti imádási óránkon — mint a kitárt karral imádkozó próféta — mi is a bensőség, élő hit, rendíthetetlen bizalom, s az Úr Szívével egyesített szeretet minden erejét használjuk föl, hogy segítséget szerezzünk az Isten országa harcosainak, és repülőgépnél gyorsabban, minden akadály legyőzésére elégséges mértékben juttassuk el «Alkazár»-ba, az emberi lélek várába, ahol olyan nagy szükség van reá napjainkban. Igen, ez az *erős imádság* — az Isten országáért — nagyon adventre való program. Az advent bevilágítja az Isten országát kezdetétől napjainkig. Különös ideje a lelki megújulásnak, a szeretet talajáról felszálló lelkesedésnek és a jóságos Isten velünk törődésének gyengéd-ségétől való meghatódásnak. Hassuk át a lelkünket vele egészen a feszültségig [való teljességig, a kiszáradást kizáró kimeríthetlenségig!]

Roráte cél! — mondjuk eget-földet hasogató hittel, reménnyel és szeretettel az oltár nagy Titkának imádsására való leborulásunkban! Jól! Sokszor! Amen!

* * *

Teljes búcsúk: Dec. 3-án, 5-én, 6-án, 8-án 25-én, 27-én, az imádási óránk napján, egy magunkválasztotta napon és a közös ájtatosság napján (ha a szentmisén és oltáregyesületi prédikáción résztveszünk). *A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület.*

Háborús lelkiismeretvizsgálat.

A háború borzalmaitól megrettenve térdel Előtted kis faludnak népe, Uram! Az emberi gonoszság szörnyen pusztít soraink között. A rengeteg halott, zokogó árvák, özvegyek, feldúlt családi otthonok, égő falvak, pusztuló élet imára kulcsoltatják kezeinket . . . Mi meglátjuk ebben a nagy világégésben a Te büntető kezdet, azért szent színed előtt mindnyájan megvizsgáljuk szíveinket és szentséges Szívednél kérünk bocsánatot bűneinkért, amelyek miatt mi is megérdemelnénk ilyen iszonyú földi büntetést.

Igen, Uram, mi megérdemelnénk a háború pusztításait, vérzivatartait bűncink miatt, de légy irgalmas irányunkban.

Minekünk parancsoltad, hogy szeressünk Téged, Istenünket — és mi elfordultunk Tőled . . . ezért érezzük harcainkban, mintha Isten is ellenünk lenne. Pedig — pedig ha szent Szívedre simulnánk, mennyivel erősebbek lennénk a legnagyobb ellenség, a sátánnal folytatott küzdelemben. Szent Pál apostoloddal kérdezhetnénk akkor: «ha Isten velem, ki ellenem?»

Szeretnünk kellene embertársainkat is, de igaz a mondás, hogy az ember embertársának a farkasa . . . Nem csodáljuk, ha megint megbántad, hogy embert teremtettél a világra — és most a fegyverek özönével engedted kipusztítani őket, mint egykor a vízözönnel. De ments meg bennünket, mint egykor Nóét is megmentetted, legyen a Te szent Szíved a mi békés életünk bárkája.

Imálandó Istenünk! Hányszor elhagytuk imáadásodat! Szégyeltük hitünket, lusták, kényelemszeretők voltunk és mindenre volt szavunk, csak a Te dicsőítésre nem. A jobb latorral együtt beismerjük szenvedéseink közepette: méltán szenvedjük, ha kardélre hányatsz bennünket, méltatlan szolgálóidat; de ugyancsak a jobb latorral együtt kérünk, hogy ne feledkezzél meg rólunk úgy, mint ahogyan mi elfeledtünk Téged . . .

Vettük szent nevedet ajkunkra, de nem a Téged megillető tisztelettel, hanem káromlással a Te gyalázásodra és a mi gyalázatunkra. Igazságos vagy, Istenünk, és nem zúgolódhatunk rendelésed ellen, ha az ellenség fegyverével forrasztanád torkunkra a káromló, becsmérő beszédet. Tudjuk, hogy minden felesleges szóról számadással tartozunk Előtted, azért a jövőben minden szavunkra vigyázni fogunk.

Naponta lejössz oltárainkra és csak fél órát kérsz hetenkint tőlünk, hogy meglátogassunk. Hívsz a mennyegzőre, de minket elfoglal a munka, a család, a szórakozás, az élvezetvágy. És ha el is megyünk templomodba, hányszor nem vettünk menyegzői lélek-ruhát magunkra! A mostan üres templomok büntetése lesz a háború által felégetett templom-romok üszke, ahol már nem jöhetünk össze imádkozni Hozzád, igazságos Isten! Fontosabbnak tartottuk a test pihenését a lélek üdülésénél, azért örli fel a háború minden testi erőnket. A szórakozást kerestük inkább, mint a Veled való beszélgetést, azért ragadsz ki a csataterekre, hogy az ágyúk bömbölése között halkan beszélgethessünk Veled . . .

Isten után legjobb jótévőnknek a szülőket tetted, és megparancsoltad, hogy Utánad őket szeressük és tiszteljük legjobban. Hányan engedetlenek irántuk, feleselnek és kezüket emelik ellenük. Uram, a keresztény népek nagy testvérháborúja nem ennek a büntetése? A sok fiatalon elhullott élet, tönkretett jövő . . . Isteni Bárány, jelöld meg népednek ajtófélfáját a Te szent Véreddel, hogy az öldöklés anyala soraink között ne pusztíthasson!

Öt betű, két szó: Ne öl! és mit tesz az ember? Öt világrész két pártra oszolva öldöklí egymást. Te az életet hoztad nekünk, a több életet, és mi a kis földi életeteket is oltogatjuk. Mi ültettük el a háború magvát az egyenetlenkedéssel. Te megérleltetted a vetést, hogy ennek ostorával sujtsad az emberi gögöt és kapzsiságot. Ez a mi kiérdemelt sorsunk, mert nem kellett nekünk a több élet, a Te békéd.

Nem okultunk a Vízözönből, Szodoma és Gomora bűnhődéséből. Nem hallgattunk a Te boldogság-ígérő szavaidra, hogy boldogak leszünk, ha tiszta szívvel megláthatunk Téged. Még a házasságtörés vágyát is megtiltottad nekünk és hányan lépik túl ezt a parancsolatot még a cselekedet komiszságával is! Ezért engedted meg a háború nagy erkölcstelenségét, hogy az ellenség meggyalázza kis családunk féltve őrzött liliomait. Tartsd távol szörnyű pusztításodat tőlünk és mi megígérjük, hogy Szent Tested és Véred tiszta és szeplőtelen ifjúságot fog nevelni ezután.

Kiűrtetted Magadat, hogy megtaníts minket az igénytelenségre. Parancsolod, hogy ne nyúljunk a máséhoz, de minket elfogott a mohó bírvágy és le-arattuk azt, amit nem mi vetettünk... Irigyeltük mások földjeit, jómódját, mindenét, és ha az ellenség bennünket mindenünkből kifoszt, országunkat még borzalmasabban szétadarolja és koldusbottal a kezünkben elkerget saját portánkról, ráeszmélünk a Te könyörtelen nagy igazságosságodra. Megérdemeljük a büntetést, de adj időt a megjavulásra.

Mennyi fájdalmat okozott embertársainknak a gonosszággal mérgezett nyelvünk! A sok megszólás, rágalom, esküdözés és hamisság a háborúban meghozzák a maguk büntetését az árulás, hűtlenség, cselvetés és rémhír keserveiben.

Nem tartottuk be Egyházad parancsait sem és ezért az engedetlenségünkért is megérdemelten szenvednénk el a háború sújtó büntetését.

Mily nehezünkre esett bűneinket évenként egyszer megvallani és húsvétkor Téged magunkhoz vennünk. A csatatereken sóhajtvá vágyik Utánad a lélek, de nincs templom, nincs pap, nincs rá alkalom, pedig a halál mily közel áll ott mihozzánk!

A testi éhséget bíz' hamarabb kielégítettük, mint a lélekét. Ilyenkor nem törődünk a böjti parancsokkal sem... és ha a háború éhínsége beköszöntene szegény hazánkba, eszünkbe juttatná, hogy Te rendelted azokat is...

Nagy tetteidnek idejére eltiltattad a zajos mulatságokat, hogy lelkünket összeszedve Neked szolgálhassunk. Nekünk azonban forrt a vérünk, nem gondoltunk Terád, csak magunkra. A tiltott idők zajos kacagásaira és táncaira. Belátjuk, ó Uram, nem felelhetsz másképen, mint a háború halálhörgésével és fojtogató sírásával!

Most, mikor százezrével pusztul az emberi élet, akkor sem merünk szembe nézni a Te ítéleteddél, Istenem, hanem folytatjuk régi bűnös életünket, pedig most is belátjuk, hogy pusztulás ennek a vége. Uram, ne a háború szörnyű büntetésével jözaníts ki bennünket a bűn mámorából, hanem, mint jó Pásztor nyúlj a te tévelygő juhodhoz, aki félve és bűntől sebezten simul a Te jóságos Szívedhez. Add meg nekünk a Te boldogító békédet, melyet a világ meg nem adhat, mert a Te szentséges Szíved az egyedüli forrása ennek: a békés szeretetnek. K. Z.

Az önmegtagadás az a hatalmas erő, amely minden emberi indulatot megzaboláz.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**